

SZASZKÓ GABRIÉLLA

Maradj velem

Dream
válogatás

David Pennington a saját szabályai szerint él: sikeres író és öntörvényű alak, aki mindenkit távol tart magától, a bátyját, Christ kivéve.

David élete azonban teljesen felborul, amikor Chris, a sikeres manhattani ügyvéd öngyilkosságot követ el a saját lakásában. Látszólag semmi sem indokolja a szörnyű tragédiát, hiszen a testvére mindig rendezett életet élt, sikeres volt a munkában és a magánéletben egyaránt.

David úgy dönt, megírja családjuk történetét, és megpróbál válaszokat találni Chris tettére. A nyugodt visszaemlékezést azonban bátyja volt menyasszonya, Amy megjelenése szakítja félbe. Ahogy David egyre mélyebbre merül a múlt sötét bugyraiban, és szembenéz a családjában történt szörnyűségekkel, úgy kerülnek egyre közelebb egymáshoz Amyvel...

Túl lehet-e lépni a múlt sebein és fájdalmain egy új élet reményében? Fel lehet-e dolgozni egy szeretett testvér halálát? Lehet-e jövője egy olyan kapcsolatnak, mely egy ilyen tragédia árnyékában születik?

Vajon David képes lesz lezárni a múltat, vagy örökre a szörnyűségek rabjává válik?

SZASZKÓ GABRIELLA

kreatív írással, szerkesztéssel, blogírással és online újságírással foglalkozik. Írói pályafutása valahol még gyermekkorában kezdődött, már akkor is meséket alkotott. Erről azóta sem szokott le, és úgy véli: „a fantáziavilágot nem kinőni, hanem ápolgatni kell, hogy minél messzebbre érjenek ágai”. A szerző most Londonban él.

Tudj meg többet a trilógiáról:

www.szaszkogabriella.com

www.facebook.com/dreamvalogatas

„A Pennington család és története jelkép. Szimbóluma minden egyes családnak a világ bármely táján, akik rejtegetik a sebeiket, akik álca mögé kényszerülnek, és akiket elforduló vagy megvető tekintetek vesznek körbe. A könnyeim tulajdonképpen nem is minden esetben a Pennington gyerekek miatt hullottak, jóval inkább azokért, akiket ez a két fiú megtestesített: minden bántalmazott gyermekért. A Maradj velem jóval túlmutat önmagán.”

Szembetűnő blog

– Maisch Patrícia

„A Maradj velem fájdalmasan realista, de mégis átjárja valami varázslat. Az olvasó úgy érzi magát, mintha egy 3D film vetítésére csöppent volna.”

Ink, maps and macarons blog

– Sütő Fanni

„Mikor jön el az a pont, amikor nem bírod már tovább? Mikor a rémálmok felemésztik a legutolsó utáni rejtett energiáidat is? A szerző nem kíméli az olvasót, kegyetlen őszinteséggel meséli el a két srác történetét, ami bekúszik a bőröd alá, és nem enged el az utolsó oldal után sem.”

Kelly és Lupi olvas blog

– Kelly

SZASZKÓ GABRIELLA

Maradj velem

— részlet —

2012

KEDD

Zsibbadó szájjal, egy pohár vodkával a kezemben rogytam le az előszobában. A fejemben hallottam a szívem lüktetését, a szemem égett, az agyamba betolakodtak a délután emléképei. A telefonhívás egy ismeretlentől, aki közölte, hogy meghalt a bátyám. Nem hittem el. Izzadó tenyérrel, remegő lábakkal autóba ültem, és egyenesen Manhattanbe hajtottam Chris menő, háromszobás lakásához, amit simán fenn tudott tartani az ügyvédi fizetéséből. A második otthonom előtt mentőautó állt. Nem villogott. Mögötte egy fekete kocsi nyitott ajtókkal.

A számba haraptam, érezni akartam a fájdalmat, hátha attól elfelejtem a vérrel teli kád látványát, ahol a bátyám véget vetett az életének. De újra átéltem, ahogy zsibbadt tagokkal állok a nappali közepén, ahol pár napja filmet néztünk a nagyképernyős tévén. Egy vörös hajú nő beszélt hozzám, papírokat kellett kitöltenem, de a hangja távolinak tűnt. A napom fájdalmas ügyintézéssel telt, a torkomba széles gombóc feszült. Egy férfinak mégse illik sírni, miközben megbeszéli az illetékesekkel, hogy egy hét múlva temessék el a harmincöt éves bátyját, akivel az előző nap még telefonon beszélt. Nem is tudom, hogy sírni akartam-e, vagy inkább ordítani.

Belekortyoltam a fanyar vodkába, aminek a szaga visszahozta anyám emlékét. A kezem ökölbe szorult. Egy forró könnycsepp végigcsorgott az arcomon, remegtem a dűhtől. Christ anyánk ölte meg, és senki sem tud róla. Mindenki értetlenül áll a sikeres ügyvéd halála előtt. A csodás manhattani

házban élő puccos szomszédok sajnálkozva rázták a fejüket, ahogy kiléptem a bátyám lakásának ajtaján.

Tántorogva felkeltem a szőnyegről. Lesöpörtem pár felesleges kéziratpapírt az íróasztalom barna felületéről, és bekapcsoltam a laptopomat. Elhatároztam, hogy azt teszem, amihez a legjobban értek.

Egy hetem volt a temetésig, hogy elmeséljen a történetünket. Azt, hogy Chris hogyan mentette meg az életemet a saját anyánktól.

II. rész

„A deperszonalizációs zavart általánosságban az jellemzi, hogy a személy tartósan, vagy többször visszatérően úgy érzi, különvált a testétől vagy a mentális folyamataitól, vagy hogy kívülről figyeli őket. A valóságérzékelés ép marad, de az élmény jelentős szenvedéssel jár, vagy nehézséget okoz a munkában vagy a társas működésekben. Megjelenhet abban az érzésben, hogy a test dermedt vagy halott, hogy bizonyos testrészek (például a kezek, lábfejek) nem függenek össze a test többi részével, vagy azt is érezheti a páciens, hogy különvált az énképétől, és ismeretlen lett önmaga számára, illetve hogy bizonyos távolságból figyeli önmagát.”

(Glen O. Gabbard: A pszichodinamikus
pszichiátria tankönyve, 2008)

1992

Aszüleink nagyon fiatalon házasodtak össze. Margaret Thompshon és James Pennington egy házibuliban ismerkedett meg New Yorkban. Apánk ekkor végzős volt a főiskolán, amíg anyánk hétvégi lazításra érkezett a városba, csupán tizenhét évesen. Ahogy azt kell, egy könnyed egyéjszakás kalandba bonyolódtak. Valószínűleg sohasem lett volna több közük egymáshoz egy futó kalandon kívül, hogyha Chris nem érkezik meg váratlanul. Apánk gazdag, New York-i család sarja volt, amíg Margaret egy egyszerű kisvárosi lány, aki el sem gondolkozott a továbbtanuláson. Apa felelősségteljes huszonéves lévén azonnal elvette feleségül a fiatal és gyönyörű Margaret Thompshont. Ezt apai ágon a nagyszüleink igen rossz néven vették, hiszen James felhagyott a tanulmányaival, hogy rendes munkát szerezzen, amellyel képes lesz eltartani a családját. Apánk csekély támogatást kapott igen tehetős nagyszüleinktől, de egyedül kellett tovább boldogulnia.

Egy Glens Falls nevű, New York állam északi részén található városban nőttünk fel. Az első évek egészen szépen alakultak, James segített az otthoni teendőkből, anyánknak nem kellett egyedül maradnia Chrisszel. Két év sem kellett hozzá és anyánk újra terhes lett, velem. A születésemmel minden felborulni látszott. Apánk másodállást vállalt, mivel egy négytagú családot kellett eltartania. Húszéves anyánk pedig mély depresszióba süllyedt, és hamarosan az alkoholban találta meg egyetlen vigaszát.

Chris véget nem érő gondoskodása már négyéves kora előtt elkezdődött. Csupán hat-hét hónapos lehettem, amikor anyánk annyira kiütötte magát, hogy egy teljes álló napra felém sem nézett. Apa tizenkét órás műszakot vállalt, ezért az akkor alig négyéves bátyám adta a számba a cumisüveget és tejjel itatott. Természetesen ezt csak apánk elbeszéléseiből tudjuk.

Anyánk keze sokszor eljárt kisebb korunkban is. Szigorú szabályok szerint éltünk, amit igyekeztünk betartani, mert durva verések jártak büntetésként. Főként a bátyámon csattant az ostor. Margaret Pennington hangulata és alkoholizmusa az évek során egyre csak rosszabb és rosszabb lett.

Igazán 1992-ben borult fel fenekestül a kényesre felépített egyensúly. Életem legforróbb ősze volt, amelynek egyetlen iz-zadságcseppjét sem fogom elfelejteni. Apánk munkája egyre többet követelt, James Pennington pedig nem verte ki a fejéből, hogy mind a két fiát egyetemre szeretné küldeni. Utazóügynökként tevékenykedett, ezért sokszor heti két-három éjszakát is távol töltött. 1992 őszén hetekre el kellett mennie, hogy távol-labbi államokat is célba vehessen.

Anyánk otthon töltötte napjait. Hivatalosan házimunkával és a gyerekneveléssel foglalkozott, de ezekre határozottan kevés figyelmet fordított. Helyette imádta szórni a pénzt ruhákra, parfümökre és mindenre, ami egy tiszteletreméltó kertvárosi asszonynak kellett. Sokszor napokig ki sem mozdult a házból, csak éjszaka vette nyakába a környéket.

Kívülről normális családnak tűnhettünk. Addig a bizonyos őszig nem kerültünk a figyelem középpontjába, minden zárt ajtók mögött zajlott.

Élénken emlékszem arra az első iskolai napra. Chris lehor-gasztott fejjel ült a második lépcsőfokon, mellette új hátizsákja hevert. Tizenöt éves kora ellenére gondterhelt arckifejezéssel nézte apánk készülődését. Apa ekkor késő harmincas éveit ta-posta. A testvérem egyre jobban kezdett hasonlítani rá, mind-kettőjüknek rövidre nyírt haja volt és élénkzöld szeme. Apa hajszíne sötétebb árnyalatban játszott Chrisénél, aki anyánk

sötétszőke haját örökölte. Mindketten szabályos vonású, vékony testalkatú férfiak voltak. Chris idősebb korára szinte kísérteties mása lett James Penningtonnak.

Nekem akkor két hónapom volt hátra a tizenharmadik születésnapomig. Világoskék szemem volt, amely abszolút anyáéra hasonlított. Sietve kentem a mogyoróvajas szendvicseimet, miközben minden egyes apám és bátyám között váltott szóra hegyeztem a fülemet.

– Öt éjszakára kell elmenned?

Bedobáltam az ebédet a táskámba, éppen csak szalvéta került rájuk. Az ajtóból akartam tovább figyelni a beszélgetést. Vállamat az ajtófélfának támasztottam, néztem, amint testvérem a hajába túr és tornacipős lábával dobol a lépcsőn. Apa éppen a nyakkendőjét kötötte az előszoba tükreben, csak egyetlen pillantást vetett Chrisre:

– Gyorsan el fog repülni, ne aggódj! Sietni fogok vissza hozzátok.

Pulzusom hirtelen gyorsult fel az új információtól, mivel apa öt napra még sohasem ment el otthonról. Megtörtem a hallgatásomat:

– Ha ezt előre tudtad, miért nem szóltál?

– Tegnap már az ágyban voltatok, amikor csöngött a telefon. De szombat délelőtt már itthon leszek!

Hatalmasat bucskázott a gyomrom az egyedüllét gondolatától, még a mogyoróvajás szendvicstől is elment a kedvem. Apa mellém lépett, és szorosan magához ölelt, kellemes arcszeszillatot árasztott magából.

– Ne aggódj, David! Szuper lesz az első hét, hétvégén pedig együtt elmegyünk valahova.

Bólintottam, miközben néha felpillantottam az emeletre, ahonnan egyetlen nesz sem hallatszódott le. Anyánk általában csak tizenegy óra környékén ébredt fel. Apa eközben Chris haját is összeborzolta.

– Indulás, fiúk, még a végén elkéstek az első napon, és az nem lenne szép!

Egy biztató apai mosolyt kaptunk útravalóul erre a hétre. Jól az emlékezetünkbe kellett vésnünk, hogy ne felejtjük el szombatig.

Apa hamarosan elindult az autóval, mi pedig gyalogoltunk az iskola felé, amely csak pár utcányira volt tőlünk. Chris szinte azonnal felém fordult, óvatosan megragadta a vállam. Arcán továbbra is mély barázdák húzódtak.

– David. Én ma csak négy óra felé végzek a suliban, fél öt lesz, mire hazaérek.

Hatalmas gombóc nőtt a torkomban, ennek ellenére nyeltem egyet.

– Az órarendek a hűtőn vannak, úgyhogy semmiképpen ne érj haza kettő után, világos?

Megrántottam a vállamat, hogy lerázzam a testvérem kezét.

– Nem vagyok már csecsemő! Nemsoká tizenhárom leszek.

Chris felsóhajtott, megcsóválta a fejét, majd tovább indult az iskola felé. Hiába volt hűvös a reggel, hirtelen elöntött a melegség.

– Csak két és fél órát kell kibírnod vele, mire hazaérek. Kérlek szépen, ne csinálj semmi hülyeséget, öcskös!

Mondataink komolyságától újra összeszűkülött a gyomrom. A szabályok elképesztően szigorúak voltak, hogyha apa nem volt otthon. Chris ilyenkor folyamatosan büntetéseket kapott, testét kék-zöld foltok borították, emiatt nem is szeretett rövid ruhákban járni. A meleg ellenére most is farmer és hosszú póló volt rajta.

– Csak legyél pontos! – mondta utoljára Chris.

Sajnos, nem sikerült megfogadnom a tanácsát.

Az iskola és a régi barátok forgatagában gyorsan elrepült a délelőtt, és hazafelé sikerült addig kísérgetnünk egymást, hogy lassan fél három felé kúszott az óra mutatója. Ezt is a város főterén tudtam meg, hiszen nem volt saját órám.

Amikor rájöttem, mekkora késésben vagyok, futásnak eredtem. Körülbelül tíz perc alatt hazarohantam a központból. Lihegve támaszkodtam a térdemre, az oldalam kellemetlenül szúrt a megerőltetéstől. Kétemeletes házunk félelmetesen magasodott felém.

Lassan fordítottam el a bejárat gombkilincset. Kellemes hűvösség legyintette meg az arcomat, amint beléptem a rövid folyosóra. Halkan kattant mögöttem az ajtó, ahogy becsuktam, mégis megtörte a lakás csendjét. Lábujjhegyen vettem az irányt a lépcső felé. Igyekeztem, minél előbb szobám biztonságában akartam lenni.

Félúton járhattam, amikor megcsapott az áporodott alkoholszag, hozzá pillanatokon belül anyám hangja társult. Összeszereztem.

– Hova-hova?

Megpördültem a tengelyem körül, kihúztam magam és összeszorítottam a szemem.

– Szia, anya! Hazaértem.

– Azt látom – mondta furcsa, kásás hangon. – Visszajönnél ide egy percre?

Lassan a konyhába lépkedem. Anyám az asztalnál ült, kezében átlátszó folyadékkal teli poharat szorongatott. Virág-

mintás nyári ruhát viselt, hosszú szőke haját szigorú kontyba fogta. Sminkjének elengedhetetlen tartozéka volt a vörös rúzs.

– Hány óra van, David?

Szívem erősen lüktetett a torkomban, tördeltem a kezemet.

– Kicsit elnéztem az időt.

Anya szája mosolyra húzódott.

– Tudod, hogy csak az engedetlen fiúk nézik el az időt, ugye?

Nem válaszoltam, igyekeztem kerülni anyám tekintetét.

– Az idióta bátyád és az apád miatt képtelenség téged rendszeren megnevelni.

A kemény pofon váratlanul érte védtelen arcomat, azonnal könnybe lábadt a szemem. Orromat erősen facsarta az alkohol fanyar szaga. Tudtam, hogy még egyszer nem fog megütni. Nem akarta, hogy meglátszódjon a nyoma.

Lábamból kiszaladt minden erő, a legutóbbi verésem emlékei villantak fel előttem. Szerencsémre az két évvel ezelőtt esett meg, mégsem felejtettem el soha.

Anya erősen megragadta a vállamat, a nappaliba hurcolt, hiába nyöszörögtem. Csak arra tudtam gondolni, hogy nem fog sokáig tartani, utána pedig felmehetek a szobámba. A behúzott függönyös helyiségben hamarosan előkerült a bőröv.

Szótlanul húztam fel a pólómat, és térdeltem le a megérdemelt büntetésemért. Szememet annyira összeszorítottam, hogy az is megfájdult. Pillanatokon belül éreztem az öv csattanását a bőrömön, minden egyes érintésnél fájdalomrózsák nyíltak a hátamban. Ennek ellenére nem szólaltam meg, erősen préseltem össze a fogamat.

Egy pillanatra abbamaradt az ütlegetés. Utolsó erőmből felkelni készültem, ekkor anyám megszólalt:

– Már tizenhárom leszel az idén, ugye?

Bólintottam. Fogalmam sem volt, miért kérdezi, de ekkor megéreztem a hideg fémcsat ütését a hátamon.

Könnyes szemmel feküdtem az ágyamon. Képtelen voltam oldalra fordulni, hiszen a csatos ütésből is kijárt pontosan öt

darab a késés miatt. Ezelőtt sohasem kaptam ki ennyire, minden egyes rosszkódásomért Chris kérte a verést.

A fehérre mázolt plafont figyeltem a sötétített szobában. Kiüresedtek a gondolataim. Egyedül a fájdalom szívritmusra lüktető érzését fogadtam be. Egy pólót sem tudtam magamra erőltetni, pedig reszkettem az ablakon beáramló hűvös levegőtől.

Az ajtó nyitódására rezzentem össze, amitől éles fájdalom nyilallt az összes friss sebembe.

– Basszus – szólalt meg mögöttem a bátyám, pedig tilos volt káromkodni.

Gyorsan mellém térdelt, lemondóan csóválta a fejét.

– Késtél – bólintottam. – Nem szabad késni, David!

Kiment a szobából. Egy pillanatra azt hittem, hogy magamra akar hagyni, mivel megérdemeltem a büntetésemet. Azonban pár percen belül visszatért, felpakolva pár holmival.

– Nincs itthon.

Hallottam, ahogy kattant a zár a szobám ajtaján. A szemem sarkából láttam, amint Chris az íróasztalomra pakol pár szendvicset és üdítőt, amit szintén nem lehetett a szobában megenni. Ráült az ágyamra.

– Muszáj lesz felülnöd.

Megráztam a fejemet. Lehetetlent kért, annyira hasogatott a hátam.

– Hoztam fájdalomcsillapítót. Bízz bennem, ez segíteni fog!

Homályos tekintettel néztem fel a testvéremre, a sírás fojtogatott. Mire feltornáztam magam ülő helyzetbe, a vállán zokogtam, ő a hajamat simogatta.

– Nyugi, minden rendben lesz, öcsi. Csak elsőre nagyon rossz.

Egy fehér pirulát kaptam a kezembe, amit Chris a gyógyszerek közül csent. Gyorsan lenyeltem a vízzel. Tudtam, hogyha ezt anya megtudja, hihetetlen büntetést fog kapni. Megdörzsöltem a szememet, majd a testvéremre néztem:

– Ki segített... neked, amikor veled csinálta... először?

Chris halványan elmosolyodott, megrázta a fejét. Nem kellett mondania semmit, hiszen tudtam a választ. Mutatta, hogy forduljak meg, majd egy vattára csípős folyadékot öntött.

– Ezt honnan vetted el?

– Visszaviszem, ne aggódj! Csak egy kevés kell.

Óvatosan lapogatta végig a hátamat a pamaccsal, ami iszonyúan csípett, de nem szóltam semmit.

– Jó volt az iskola?

– Igen – feleltem. – Nem csináltunk még semmit! Neked?

Chris a zsebébe csúsztotta a használt vattadarabokat, a kukába nem dobhatta. Tiszta pólót vett elő nekem, közben folytatta a társalgást.

– Nekem is. Van pár új osztálytársam, egész jó fejnek tűnnek.

Friss pólóba bújtam, sokkal jobban éreztem magam. Lassan a fájdalomcsillapító is hatott, a sebeket pedig elfedtük, mintha soha nem is léteztek volna.

– Nincs még leckéd, ugye? – kérdezte. – Szerintem egy kicsit aludnod kéne.

Normál esetben tiltakoztam volna: ki akarna délután ötkor aludni? De aznap mélységes fáradtság telepedett rám. A bátyám mellett biztonságban éreztem magam. Hiába kezdődött a kedvenc sorozatom egy óra múlva, hiába voltunk egyedül a házban, én csak felejteni akartam.

– Itt maradsz velem?

Chris elmosolyodott, és bólintott.

– Persze, hogy itt maradok.

Ledőltem a pléddel befedett ágyamra, magamra húztam a takarót a meleg ellenére. Gyorsan elnehezedett a fejem. Utolsó képként az rögzült, hogy Chris a földön ül mellettem, és a táskájában kotorászik a könyveiért.

Másik kezével a szemét törölgette.

Másnap reggel a beszűrődő napfényre ébredtem, amely halványan világította meg világosbarna íróasztalom fényes felületét. Melegem volt, de iszonyatos fájdalom hasított a hátamba, amikor le akartam dobni magamról a takarót. Egy pillanatra megijedtem, hogy teljesen elfeledkeztem az iskoláról, amikor is a fehér faliórára néztem, amely csak öt órát mutatott. Magamban számoltam, hogy rengeteg aludtam így is, mivel előző este csak egy szendvicsért keltem fel, majd újra elbóbiskoltam.

Oldalra fordultam: a földön megpillantottam a bátyámat magam mellett. Egyetlen ősrégi barna pléddel takarta be magát, párna sem volt a feje alatt, iskolai füzet hevert előtte. Elmosolyodtam, betartotta az ígéretét.

Teljesen kiment az álom a szememből, így magam elé vettem jegyzetfüzetemet, és apró szörnyeket kezdtem rajzolni bele. Körülbelül tízéves korom óta rajongtam a horror történetekért, aminek még apám sem örült. Nagyon mélyen el kellett rejtennem a szobámban az olcsón vett rémregényeket, de a fantáziámat nem vehette el tőlem senki, magamnak bármikor kitálálhattam újakat. Belső világom mindig a rendelkezésemre állt, hogy elmeneküljek a valóság elől.

Aznap reggel egy farkasemberfejet rajzolgattam az üres lapra grafitceruzámmal. Annyira belemerültem, hogy a vad firkálástól az íróeszköz kibucskázott a kezemből, egyenesen Chris arcára. Egy pillanatra levegőt sem vettem, hátha mégsem ébred fel, de halk nyöszörgések közepette megszólalt:

– Öcsi, nem tudsz nyugton maradni kora reggel sem?

– Bocsi, hogy felkeltettelek.

Chris felült a földön, majd kinyújtózott. A tegnapi utcai ruháját viselte, amiben tilos volt aludni, mert összegyűródik.

– Már ébren voltam egy ideje, csak próbáltam visszaaludni. Hogy van a hátad?

Felhúztam a vállamat, miközben összeszedtem a szőnyegről a ceruzámat.

– Csak kicsit fáj.

– Az jó – ásított egy hatalmasat.

– Anya mikor jött haza?

Chris levette a pólóját, ugyanabban nem mehetett iskolába. Hátán begyógyult sebek sorai éktelenkedtek, habár csak a szakavatott szemek számára voltak igazán láthatóak.

– Hajnalban valamikor. Felébredtem rá, de szerencsére nem nézte meg alaposan a szobát. Bár a biztonság kedvéért kitömtem párnával az ágyamat.

Összehajtogatta a plédet, majd felém dobott egy pár iskolai ruhadarabot. Szélesen mosolygott felém.

– Öltözz fel gyorsan!

Egy pillanatra sem haboztam, hamar belebújtam a farme-romba és az iskolai pólómba, hiszen a reggel volt a mi időnk. Anya sohasem kelt fel tíz előtt, így ilyenkor szabadok voltunk, persze csak halkan és módjával.

Óvatosan lépkedtünk le a lépcsőn, kihagyva a negyedik fokot, ami iszonyatosan nyikorgott. Hátunkon volt az előre előkészített iskolatáska, benne minden bűnös élvezettel, amiket lassan hordtunk át az iskolai szekrények biztonságába. Nálam ezek a horror könyvek és képregények voltak, míg Chrisnél csak egy pár AC/DC kazetta. Nyáron nagyon kellett ügyelnünk ezek megbízható elrejtésére.

A teljes szabadság előtt csak mosogatnunk kellett, feltörölni, letakarítani a konyhapultot és elkészíteni a tízórainkat. A konyhába érve egy pillanatra összenéztünk: elszomorító volt a látvány. A szokásosnál nagyobb káosz uralkodott, a rendrakás így nem öt-tíz percet vett igénybe.

Üres dobozok és egy nagyobb, félig üres, átlátszó folyadékos üveg hevert a pulton. Emellett kenyérmorzsák és chips-maradék. Beleszagoltam a fehér címkés palackba, és elfintorodtam. Állott, áporodott alkoholszag terjengett a konyhában, ezért Chris kinyitotta a szomszédra néző ablakot. Kellemetlenül éreztem magam a csípős esszenciától, a gyomrom egyetlen merő görcsbe rándult tőle.

Chris a fejét rázta, amikor egy régi szatyorba kezdte pakolni a dobozokat, amik üresen koccantak össze. Szavakkal nem kommentálhatta az esetet, nem volt benne semmi kirívó. Követtem a példáját, és segítettem összeszedni a szemetet.

Közös erővel fél órán belül kitakarítottuk a konyhát, így gyorsan lehuppanhattunk a nagyon halk televízió elé, hogy bármilyen reggeli műsort megnézzünk. Szorosan ültünk egymás mellett, néha megbököve a másik oldalát, miközben Lucky Charms-ot ettünk lassan rágva, nehogy felhallatszódjon az emeletre. Néha Chris táljába nyúlkáltam, hogy elhalásszam előle a mályvacukros darabokat, mire megvető pillantásokat kaptam. Lebiggyesztett szájjal néztem a testvéremre, aki hal-kan sóhajtvá nekem ajándékozta szinte az összes színes cukorkáját.

Ezek a füledt reggelek voltak gyermekkorom legszebb emlékei.

Délután felhúzott lábakkal ültem az íróasztalom előtt és kísértetes történetekkel szórakoztattam élenk fantáziámat. Minden egyes ponyvakönyvemet az iskolában hagytam, amiért szidtam is magam, hiszen legalább egyet megmenthettem volna a délutáni olvasáshoz.

Christ vártam, minden egyes zajra ki voltak élezve az érzékeim. Az anyával való találkozást szerencsésen kikerültem, nem láttam a földszinten, a hálóban pedig szigorúan tilos volt zavarni. A hátam csak egy kicsit sajgott, de sejtettem, hogy fürdés közben iszonyúan fogja csípni a szappan és a forró víz.

Megakadtam a történetalkotásban, és házi feladatom sem volt, így csak unottam néztem az ablakra, amit függöny söté-

tített el. Túlzottan felmelegedett volna a szobám a nyári as ős-
kezdetben, ha szabad utat adtam volna a napsugaraknak.

Hirtelen csukódott be mögöttem az ajtó, amitől összeréz-
zentem. Chris dobta le a táskáját a földre, gyorsan szedte a le-
vegőt, de mosolygott.

– Úgy látom, minden rendben. Nagyon siettem!

– Minden oké – mutattam az ujjammal. – Anyával nem is
találkoztam.

Kár is volt kimondanom a szavakat, hiszen pont ekkor be-
nyitott az ajtón. Makulátlan frizuráját igazgatta, szélesen mo-
solygott ránk. Újra árasztotta magából az alkohol félelmetes
szagát.

– Téged is látni itthon? – biccentett Chris felé.

Külseje tökéletességet sugárzott. Idősebb koromra fogtam
fel, hogy mennyire fiatal is volt akkor: mindössze harminchá-
rom éves. Arcán csak az alkohol hagyott alig látható nyomot.
Csinos, nyúlánk testalkatú nő volt akkoriban, hatalmas kék
szemekkel. Lány vonásait mindig elrontotta a vörvörös rúzs-
zal. A kék és a piros kontrasztja félelmetessé vált, szeme alatt
pedig egyre sötétebb karikák éktelenkedtek.

– Milyen volt az iskola? – kérdezte.

Chris teljes természetességgel válaszolt, minden félelem
nélkül.

– Teljesen jó. Minden rendben ment.

Anya leült az ágyamra, lassan kisimította a ráncokat az
amúgy is megfeszített pléden.

– Neked, okoska, milyen is lehetne?

Chris halványan elmosolyodott. Ránézve leszögeztem ma-
gamban, hogy mennyire megnőtt ez elmúlt hónapokban. Vilá-
gosbarna haját egészen rövidre nyíratta a nyárra, amitől idő-
sebbnek nézett ki. Anya rángatott ki a merengésből.

– Délelőtt találtam egy szendvicset David szobájában.

A szavaktól megiramodott a szívem, hatalmas szemmel
néztem a bátyámra, de háttal állt nekem. Magamat hibáztat-
tam, hiszen tudtam a szabályokat, ennek ellenére elkövettem
ezt a hatalmas vétséget.

– Fiúk, nagyon jól tudjátok, hogy tilos a hálósobában enni. Ezért David érdemel büntetést.

Ha nem ültem volna, akkor biztosan cserben hagy a lábam. A hátam a tegnapi verés emléke nyomán tovább sajgott, képtelen lettem volna elviselni még egy verést. Ráadásul anyánk ilyen sűrűn nem szokott megbüntetni bennünket.

A pár perces csendet Chris törte meg:

– Én hoztam be neki – mondta határozott hangon.

– Christopher. Nagyon kedves tőled, hogy védeni próbálsz az öcsédet, de neki sem ártana megtanulnia a szabályokat.

A bátyám hirtelen gyorsasággal éveket öregedett. Tekintete elszánt volt, hangja egy pillanatra sem remegett meg. Én kicsi nyolcévessé töpörödtem össze a székemben. Tudom, hogy gyáva voltam, legszívesebben elbújtam volna a lépcső alá, hogy ne halljam a veszekedését, ahogy mindig is tettem. Fülemre akartam szorítani a kezemet, annyira, hogy fájjon. De nem tehettem. A testvéremen állt vagy bukkott a sorsom.

– Tegnap Davidnek nagyon fáj a háta, nem tudott lemenni szendvicsért, és én hoztam fel neki. Én érdemlem a büntetést.

Anya vörös ajka széles mosolyra húzódott, de csak a testvéremre nézett, amitől azonnal megkönnyebbültem.

– Az a szabály, drága Chris fiam, hogyha valaki nem tud lemenni vacsoráért, akkor aznap este egyszerűen nem eszik.

Chris bólintott, zöld szeméből sütött a bátorság.

– Ezt a szabályt is megszegtem.

A bátyám magától nyitotta ki szobám ajtaját, és indult le a nappali felé. Szinte mindig ott kaptuk a veréseket. Én maradtam volna a szoba sarkában, de anyám rám nézett.

– Te is jössz!

Kérdő pillantást küldtem anyám felé, miközben újra remegni kezdtem. Azt gondoltam, tisztáztuk, hogy a bátyám érdemli a büntetést.

– Te leszel a közönség. Csak hogy megtanuld, hogy egyedül kell mindent véghezvinni az életben.

Óráknak tűnt, amíg a nappali kanapéján néztem, ahogy a bátyám hátát végighasítja a bőröv csatja. Egy Rainbow szám szólt a rádióból, bántotta a fületem a vidám dallam. Nem fordíthattam el a tekintetemet, anya megtiltotta.

A testvérem csak túrt, a hangját sem hallottam. Egy idő után összefolytak a képek a szemem előtt, pislogni is alig mertem, amitől homályossá vált a látvány. Máshol akartam lenni, ezért történetet szőttem egy fiúról, aki megküzd az éjjel felbukkanó szörnyekkel. A főhőst Tomnak neveztem el. Mindig győzött, legyen szó akár farkasemberről vagy vámpírokról. Semmitől sem ijedt meg sohasem.

Mindenben különbözött David Penningtontól.

Este anya megint elment otthonról. Nyolckor a nappaliban néztük a tévét, amikor becsapódott mögöttünk a bejárat. Köszönés nélkül távozott, szokásához híven. Chris hosszú pillanatokig meredten nézte az ajtót, hátha csak a szemetet vitte ki, és visszatér. Pár perc múlva felemelkedett a fotelból, majd rám pillantott.

– Elment.

– Haza se jön reggelig?

– Nem hiszem – rázta meg a fejét. – Ki akarsz feküdni?

Szélesen elmosolyodtam. Titkos-tilos élvezetre készültünk, hiszen este nyolc után ki sem léphettünk volna a lakásból. De biztosak lehettünk benne, hogy hajnalig nem tér vissza.

Chris magához vett egy pokrócot a nappali szekrényéből, és a kezembe nyomta.

– Menj ki, azonnal indulok utánad – mondta, és felrohant az emeletre.

Kerti viskónk a világ legszuperebb helye volt. Egy hatalmas juharfa kiugró ágán terpeszkedett tökéletes stabilitásban. Amióta az eszemet tudtam megvolt a házikó, apa építette nekünk évekkel ezelőtt. Nyáron menedékkült szolgált, anya sosem látogatta meg, nem ellenőrizte le a tisztaságát. Éppen emiatt nem is szerette, hogyha használtuk. A faházás játék így

akkora szorult, amikor apa éppen otthon volt, vagy anya elhagyta a házat.

Pont megfelelő helyen állt, pontosan rá lehetett látni a házunkba torkolló ösvényre, így még menekülési időnk is maradt, hogyha éppen jött valaki. A telet azért is utáltuk, mert nem használhattuk a menedékünket.

Odabent rejtekhelyek sorjáztak, amiket csak ketten ismerünk. Hosszú nyarakon keresztül tökéletesítettük a titkos ajtókat, ahová rémregényeket és kazettákat bújttattunk. Persze télre mindent át kellett vinnünk az iskolai szekrénybe, nem mertük megkockáztatni a havat és a hosszan tartó fagyot.

Amint felértem, benyomtam egy apró deszkát a padlón, ahonnan egy félkész írásomat vettem elő. Lefújtam róla a port, gondosan megtörölgettem, majd a zsebembe rejtettem. Mélyen nyúltan a hasadékbba, hátha más kincseket is találok, de nem találtam semmit pár üdítő kupakon kívül. Az egyik baseball-labdámat hetek óta kerestem.

Megnyikordult alattam az apró ház, ahogy Chris közeledett felfelé. Elsőként nem is őt láttam meg az apró lyukon, hanem két üveges kólát. Szélesen elvigyorodtam.

– Ezt honnan szerezted, baszd meg?

Chris rosszalló tekintete csatlakozott a kólák mellé, ahogy felhúzta magát a csapóajtón.

– David!

– Mi van? – fontam karba a kezem magam előtt. – Te is mondtad tegnap!

Chris egy pillanatra elgondolkodott, majd megrázta a fejét.

– Nem is lett volna szabad. Inkább csak ne használd, nehogy véletlenül kimondd!

Gyors fintort vágtam, úgy döntöttem, nem érdekel tovább a téma. A tilos kóla, az annál inkább. Határozottan nem volt szabad üdítőznünk, főként este, mert akkor nem tudtunk aludni.

– Egyébként a boltban vettem hazafelé menet, maradt pár centem, és gondoltam, jól fog jönni.

– Komolyan szuper vagy!

Pillanatokon belül felmáztunk a faház tetejére az üvegekkel. A legbűnösebb élvezeteink közé tartozott, veszélyes hely volt. Még apa is megtiltotta nekünk, hogy felmenjünk. Ennek ellenére megértte a kockázatot: a csillagos ég csodálatos látványt nyújtott. Körbeüvelt bennünket a langyos őszeleji szellő, teljesen tiszta volt az idő.

Chris leterítette a plédet; amikor mellém feküdt, halkan felszisszent. Nem néztem a testvéremre, ennek ellenére kimondtam, ami nyomta a lelkemet.

– Sajnálom a szendvicses dolgot.

Oldalra fordította a fejét, rám mosolygott, majd visszanézett az égre.

– Nem gond! Én rontottam el, le kellett volna vinnem reggel. Elfelejtettem, megérdemeltem.

Csak az eget néztem, mintha csillámmal hintették volna meg a végtelen feketeséget. Mélyen beszívtam a friss levegőt. Beszélni akartam Chrisszel erről, de nem tudtam, hogyan is kezdhetném el. A verésekről szinte sosem társalogtunk. Óvatosan a számba haraptam.

– Hogy bírod ki? – bukott ki belőlem a kérdés.

A testvéremet aznap sokkal jobban elverte az anyám, mint engem bármikor, ennek ellenére egy pillanatra sem szisszent fel, vagy sírta el magát. Chris percekig nem válaszolt. Vissza akartam szívni a kérdést, nem akartam elrontani egy szuper kólázós estét. Ujjával dobolt a tetőn, aztán mégis megszólalt:

– Nem vagyok ott, amikor csinálja.

Chris felé fordítottam a tekintetemet, de ő csak az eget bámulta.

– Emlékszel arra, amikor eltörtem véletlenül azt a vázát?

Nyeltem egy nagyot, bele kellett kortyolnom az üdítőmbe, hogy csökkentsem a szám szárazságát. Persze, hogy emlékeztem. Évekkel ezelőtt történt, Chris nem lehetett több tíz évesnél. Fogócskáztunk, és véletlenül lesodorta a porcelánvázát. A testvéremet szigorúan megbüntette anyánk.

– Akkor történt meg először – mondta. – Kiléptem a testemből.

– Olyat nem is lehet!

– Én sem gondoltam volna, hogy lehet! Azóta a nagyobb veréseket meg sem érzem. A szoba sarkából szoktam figyelni. Nem érzek semmit, csak utána.

Komoran néztem magam elé. Nagyon menő dolognak tartottam, amit Chris mondott, mintha valami szuperhős lett volna.

– Hülyeség, mi? Úgyse hiszed el! – kortyolt bele az üdítőbe.

– Dehogyan hiszem! – löktem meg óvatosan a vállammal.

Chris felnevetett, visszanézett az égre. Szeme furcsán csillogott, miközben hozzá tette:

– Tudod, ugye, hogy csak ugrattalak?

Elcsendesedtünk pár percre, de én tudtam, hogy nem ugrattott, esze ágába sem lett volna ezzel viccelni. Ez volt az ő apró titka, amiről aztán soha többet nem beszélt velem. Később kiderült, hogy ez nem egy isteni ajándék.

Sokkal inkább átok.

SZERDA

Többórás írásból arra ocsúdtam fel, hogy a csengő berregve megszólalt. Annyira megijedtem, hogy majdnem lesöpörtem a félig üres sörösdobozt az íróasztalomról. Gyorsan körbenéztem a nappaliban, ami egyben dolgozószobaként is szolgált. Az emeleten ugyan kialakítottam egy íróhelyet, amit aztán sohasem tudtam használni. Nagyon úgy tűnt, hogy a múzsám a földszinten érezte csak jól magát.

Egyértelmű volt, hogy a lakásom vendég fogadására alkalmatlan. Nem nézett ki jobban, mint egy átlagos egyetemista kollégiumi szobája, ahol persze csak fiúk laktak. Szétdobált sörösüvegek, koszos tányérok, pizzás és kínai ételes dobozok heverték szanaszét. A ruháimról nem is beszélve.

Megdörzsöltem az arcomat, szinte bántotta a kezemet a négynapos borosta. Legalább a ruhám egészen elfogadható volt, hogyha a fekete melegítónadrágot és pólót annak tekintjük, aminek csak az alján tátongott egy kis lyuk.

A bejárati ajtó felé haladva lesöpörtem a lábammal pár útban heverő cipőt és zoknit. Halvány sejtelmem sem volt, ki kereshetett. A fejem erősen lüktetett, így elhatároztam, hogy bárki legyen is, kegyetlenül el fogom zavarni.

Az ajtó félig átlátszó üvegén egy vékony alak sziluettjét vettem ki. Egy utolsót sóhajtottam, hátrasöpörtem a hajamat a szememből, és kinyitottam az ajtót.

Igazi meglepetésként ért a látvány. Kisírt szemmel állt az ajtóm előtt a bátyám exmenyasszonya. Nagyon ellentmondásos érzéseim voltak Amy Forester személyével kapcsolatban.

Sohasem láttam annyira letaglózottnak, mint aznap, amikor a küszöböm elé sodorta az élet. Zöld szeme erősen fel volt puffadva, haja kócosan omlott a vállára. Világoskék koptatott farmert viselt és egy egyszerű fehér trikót. Először nem szólt semmit, csak szorosan magához ölelt. Azonnal megcsapott az ismerős, édes illata. Furcsán éreztem magam, évek óta nem ölelt meg ennyire hosszan és erősen.

– Nem hiszem el – mondta nagyon halkán.

Nem válaszoltam semmit. Amy szinte azonnal rázkódni kezdett a sírástól az ölelésemben, ettől nekem is nedves lett a szemem.

– Gyere be! – engedtem el, majd becsuktam az ajtót.

– Reggel tudtam meg.

Miközben Amy leült a kaotikus nappalim közepére, feltámadt bennem a büntudat, hogy nem értesítettem őt. Képtelen lettem volna szólani bárkinek is.

– Sajnálom, hogy nem én hívtalak fel. Csak...

Amy előtűrt egy zsebkendőt a hatalmas fehér vászontáskájából, és kifújta az orrát, közben erősen rázta a fejét.

– Ezt senki sem várta el tőled! El sem tudom képzelni, milyen szörnyű lehet neked.

Leültem a lány mellé a kanapéra, ahonnan pár könyvet letettem a földre. Nem tudtam megmondani, mennyire szörnyű nekem vagy mennyire nem. Ürességet éreztem valahol belül, mintha valami örökre kiszakadt volna. De tudtam, hogy Amy is nagyon szerette a bátyámat, több mint tíz évig együtt jártak.

– Nekem mindig úgy tűnt, képes arra, hogy kibírja. Képtelen vagyok felfogni, hogyan tehette.

Amy keze erősen remegett, óvatosan megszorítottam. Jéghideg volt az érintése a kinti forróság ellenére. Nem akartam a bátyám öngyilkosságáról beszélni. Érzéseim helyre tehetetlenek voltak, elmém leginkább egy földrengés sújtotta könyvtárra hasonlított. Kimerült voltam a rendszerezéshez, inkább csak a kitépett lapokat és borítókat szemléltem.

Oldalra pillantottam, a szövegszerkesztőm felé, és elkezdtem magam elé beszélni. A hangom is idegennek hatott.

– Írok. Meg akarom írni az egész történetet Chris emlékére.

Amy erősebben szorította meg a kezemet, éreztem, hogy egész testében megremeg. Odakaptam a fejem, egy pillanatra rendesen megijesztett. Arca falfehér volt és könnyektől nedves.

– Rendben vagy? – kérdeztem.

– Csak kicsit szédülök, azt hiszem, kifárasztottam magam.

Felkeltem a kanapéről, az asztal felé vettem az irányt, ahonnan egy levél nyugtatóval tértem vissza.

– Jó lenne, ha bevennél egyet! Felmehetnél aludni a hálószobába.

Amy elmosolyodott, elvette a gyógyszert.

– Nem azért jöttem ide, hogy a terhedre legyek, hanem, hogy segítsék.

– Nem vagy a terhemre, csak akkor leszel, hogyha nem pi-hensz egy kicsit. Gondolom, semmit sem aludtál.

– Gondolom, te sem.

A lány kezébe nyomtam egy pohár vizet az asztalról, amelyet egészen frissnek nyilvánítottam, avagy reméltem, hogy nem áll ott hetek óta. Amy jelenléte valahogy nem volt terhes, pedig a csengő megszólalásakor biztos voltam benne, hogy nincs olyan ember, aki némi nyugalommal töltene el.

Nem tudtam megfogalmazni, hogy miért, hiszen rengeteg konfliktusom volt a lánnyal az évek során. De tudtam, hogy gyásza valódi, és igazán szerette a testvéremet.

Amy hallgatott rám, bevette a tablettát. Felkísértem az emeletre, miközben ő csak a bocsánatkéréseket sorolta.

David. David.

Szólongatott valaki először a messzi távolból, majd egyre közelebbről. Ismerős volt a hang, de az álom szorosan húzott vissza magával. Az ágyam túl kényelmesnek bizonyult.

– Apa itthon van, kelj már fel!

Az „apa” szó hallatára kipattant a szemem. Előző este alig tudtam elaludni, annyira vártam a reggelt. Chris az ágyam mellett állt, teljesen felöltözve: laza pólóban és farmernadrágban.

– Hány óra van? – kérdeztem, közben vettem is le a pizsamát.

Felkaptam a kedvenc baseballpólómat, amelyhez Yankee sapka is dukált. Egy jó naphoz menő ruhák illettek.

– Hét, úgyhogy csak csendben – emelte ujját a szája elé.

Rávigyorogtam. Ezen a hétvégén nem voltak büntetések, apa törődött velünk. Persze az óvatosság sohasem ártott.

Felkaptam a hátizsákomat, amibe csupa izgalmas holmit készítettem elő előző este. El akartam menni kirándulni, kiszabadulni az áporodott lakásból. A táskában volt a baseball-kesztyű, az ütő, frizbi és minden szuper kellék. Apa hosszú távollét után általában igyekezett minket menő dolgokkal kárpótolni.

Kinéztam az ablakon: megláttam apát, amint kiemeli a táskáját a csomagtartóból. Halkan becsuktam magam mögött az ajtót, lerohantunk a lépcsőn, ki a szabadba.

Az üde reggeli hűvösben futottunk apa elé. Érezni lehetett a bőrünkön, hogy forró napra számíhattunk, de a korai levegő

frissességet hordozott magában. Imádtam mélyen beszívni a tüdőmbé, miközben átkaroltam apát. Üdvözölt minket, engem szorosan megölelt.

– Sziasztok, srácok!

Chris egy lépéssel távolabb ácsorgott, de apa egy karnyújtással magához húzta másik fiát is.

– Nagyon hiányoztatok! – sóhajtott fel. – Hosszú volt az út.

A bátyám némán mosolyogva vette fel apa bőröndjét a földről. Engem egyáltalán nem érdekelt a fáradtsága, szórakozni akartam.

– Megyünk a parkba, apa?

– Ne nyúzd már, David! Először be akar pakolni, meg reggelizni valamit.

Kérlelő szemekkel néztem apára, semmi kedvem sem volt visszamenni a házba. Odabent furcsa, kínos csend honolt, amit meg kellett tartani, hogy anya ne ébredjen fel. Nem akartam veszekedést hallani egy ilyen szép reggelen.

Apa rám nézett zöld szemével, majd elmosolyodott. Sötétebb hajába pár helyen ősz szálak vegyültek, amitől idősebbnek tűnt a koránál. Pedig ő is nagyon fiatal volt, amikor megszülettünk.

– Tudod mit, Chris? Tedd vissza azt a bőröndöt a csomagtartóba, reggelizni lehet Samnél is.

Szélesen Chrisre vigyorogtam, aki azonnal viszonzta. Nyertem, de sejtettem, hogy Chris is ezt akarta. Egyenesen a belvárosba indultunk, ahol éttermi palacsinta várt ránk.

Perceken belül a hátsó ülésen ültem, Chris pedig apa mellett foglalt helyet. Kinyújtóztam a hatalmas térben, és letekertem az ablakot. Kintről beáramlott az édes őszi levegő. A motor berregve indult el.

– Nem fáradtál el a sok vezetésben? – kérdezte Chris, miközben apa kikanyarodott a ház elől.

– Kicsit, de már ez a pár mérföld nem fog semmit sem számítani. Vagy te akarsz vezetni?

Előrehajoltam a két ülés között. Eddig apa még sohasem ajánlotta fel, hogy vezethetünk. A szívem azonnal erősebb ütemre váltott. A bátyám arca kivirult.

– Én?

– Jövőre jogosítványod is lehet, nem ártana elkezdni gyakorolni.

Megmarkoltam Chris ülésének fejtámláját. Mindig is én voltam az autósabb fiú a családban, ötévesen is vezetni akartam apa ölében. Christ bezzeg sohasem érdekelte a téma.

– Keresünk egy forgalommentes útszakaszt és ott kipróbálhatod.

– Én nem? – kérdeztem bele a beszélgetésbe.

– Davey, te ráérsz még erre – intett le apa.

Lebiggyesztettem a számát és összefont karral hátradőltem az ülésen. Nem érdekelt sem a baseball, sem a palacsinta. Vezetni akartam, aminek hangot is adtam.

– Ez igazságtalanság!

Chris hátranézett rám, megrázta a fejét:

– Ne legyél már ilyen! Majd te is vezethetsz később.

– Persze!

Elcsavartam a fejemet, de ahogy csend honolt az autóban, visszafordítottam. Chris kifelé nézett az ablakon, tekintete a távolba révedt. Nem akartam elrontani ezt a reggelt, ezért megtörtem a hallgatást:

– Akkor dupla palacsintát kérek!

– Rendben – nevetett fel apa, és Chris is rám mosolygott. – Egy-két év, és téged is tanítalak, ígérem!

Újra kinéztem az ablakon, ennek ellenére dühös maradtam. Ilyenkor mindig azt éreztem, hogy kész csapás a fiatal korom. Egyszerűen odáig voltam a kocsni elringató ritmusáért, alig vártam, hogy én is irányíthassam.

Rengetegen akarták a remek időt a Hudson partján tölteni, de mi igazán korán értünk ki, így az egyik legjobb helyen dobálhattunk. Szerettem a déli parkot, kevés ismerőssel lehetett összefutni. Az osztálytársaim a városi parkba jártak, nem volt

kedvem hozzájuk szombaton is. Egyikükkel sem ápoltam túl szoros kapcsolatot, anya nem igazán engedett át másokhoz.

A juharszirupos-eperlekváros, baseballlos, felhőtlen dél-előttnek Chris elszakadt pólója vetett véget. Addig minden tökéletes volt. Felszabadultan dobáltuk a baseball-labdát, kife-küdhattunk a harmatos fűbe.

A bátyám fehér pólója futás közben akadt fenn egy bokor ágában, egyenes vonalban hasítva végig az anyagot. Ez épp elég volt ahhoz, hogy láttatni engedje a friss sebeket a hátán. Apa azonnal Chris mellé futott, hogy megnézzze a póló sérüléseit.

– Minden oké, apa! – mondta Chris, és igyekezett elfordulni.

Nem beszéltünk neki a verésekről, csak elszomorította. Ráadásul mindig hangos veszekedéseket szítozott otthon, amit gyűlölünk hallgatni. Hétfvégére a béke után vágytunk.

Chrisnek nem sikerült elég gyorsan begyűrnie a szakadt pólót a nadrágjába.

– Hadd nézzem a hátadat!

– Minden rendben a hátammal, komolyan! – azzal felkapta a földről a baseball-labdát.

Apa tekintete menthetetlenül elsötétedett. Nem messze álltam tőlük, markoltam az ütőt, olyan szorosan, hogy belefájdult a kezem. Chris gyöngyöző homlokkal nézett apára, arca vidám maradt. Apa egy gyors mozdulattal felrántotta a fehér pólót, mire összeszorítottam a szemem. A hallásomat azonban nem tudtam kizárni.

– Mi történt? Miért csinálta ezt megint?

Apa hangja elkeseredett dühöt sugárzott, formálta egymás után a kérdéseket, amelyek záporoztak a testvérem felé. Kinyitottam a szemem: Chris a szakadt pólóját nyomkodta vissza a nadrágba, igyekezett senkire sem nézni.

– Rossz voltam, kikaptam. De minden oké. Jól vagyok.

– Öcskös! – szolt hozzám apa kemény hangon. – Miért kapott ki a bátyád?

Chrisre néztem, majd vissza apára. Óvatosan az alsó ajkamba haraptam. Sejtettem, hogy nem üthetek többet aznap.

– Fent hagyott egy szendvicset a szobámban.

Apa sötét hajába túrt két kezével, lassan fel-alá kezdett járni a fűvön.

– Fent hagyott egy szendvicset a szobában, ezért véresre verte az anyja a hátát – mondta magában. – Részeg volt?

A testvéremet néztem, de ő apát figyelte. Nem tudtam válaszolni a kérdésre, de nem is tudtam, kinek szánta apa. Chris vontatottan bólintott apa felé válasz gyanánt.

Az idő innentől kezdve gyorsan pörögni kezdett. Olyan volt, mintha percekben belül máris a fürdőszobában fülelnénk. Apa dühösen hajtott haza, Chris vezetésleckéjét is kihagyva, csak hogy „beszéljen anyánk fejével”.

Hiába utáltuk, amikor veszekedtek, muszáj volt hallgatónunk. Fontos volt anya reakciója és a veszekedés súlyossága következő hetünkre nézve.

A Chris hálója mellett található fürdő volt a legjobb hely a kivitelezéshez. Kádas, gusztustalan sárgászöld csempés helyiség volt, ahová anyánk be se tette a lábát. Szerencse, hogy a szüleink hálósobájához is tartozott egy fürdő. A hallgatózáshoz a fonott szennyes kosarat kellett középre tolni, magunk alá tenni egy törülközőt, mivel folyamatosan szivárgott a csap. Mind a ketten a falhoz fértünk, de egyre nehezkesebben.

A bátyám hangos lélegzését is hallottam, pedig fületem erősen a hideg falhoz nyomtam. Apa pillanatokon belül megszólalt:

– Felkelnél? Tizenegy óra van!

Anyánk halkan nyöszörgött, amikor megszólalt, kemény gúny vegyült a hangjába:

– Hazaértél, édesem?

– Haza, és vettem a fiainknak rendes ennivalót is, amit, a hűtőben körülnézve, te nem tettél meg. Talán ezért vittek szendvicset a szobájukba! Miért verted meg Christ? Miért akarsz tönkretenni őket?

– Milyen anya vagy te... – súgta a fülemben a bátyám, amitől kirázott a hideg.

– Milyen anya vagy te? – ismételte meg apa félelmetes hasonlósággal.

Anya hangja hűvös közönnyel csendült fel, semmi idegeség nem hallatszódot benne, amíg apa hangja megremegett.

– Azt kapják, amit megérdemelnek!

– Tudod te is nagyon jól, hogy jó fiúk! Ha még egyszer részesen meg mered verni őket...

– Akkor mit csinálsz?

Halk kuncogás is társult a kérdés mellé, melynek egy hangos csapódás vetett véget. Apa valószínűleg az asztalra üthetett vagy bármire, ami a közelébe került.

– Pontosan olyanok, mint te!

Chris a kád mellé húzódott, annak támasztotta hátát. Arca félelmetesen elkomorodott.

– Bemegyünk? – kérdezte. – Nincs kedvem tovább hallgatni.

Bólintottam. Én sem akartam maradni, ugyanis a veszekedés ezen pontján következtek az „undorító férfi vagy, és a fiaid is azzá válnak” részek. A falon keresztül is átszűrődött az ordítás, de én a testvérem arcát figyeltem. Egyenesen a sarokba nézett, zöld szeme benedvesedett. Kizárta a világot maga körül.

– Chris – szólítottam, de nem felelt elsőre.

Egy apró rándulással visszafordult felém, megtörölte az arcát.

– Itt vagyok, nem mentem sehova.

Visszatoltunk mindent a helyére, elvonultunk a szobánkba, ahová csupán értelmetlen hangfoszlányok jutottak el az ordításból. Engem egyre gyötörtek a kétségek, hogy talán a bátyám mégis elment valahová, miközben ott volt mellettem.

1992

*K*özeledett a hétfő, így Thomasnak újabb szörnyekkel kellett megküzdenie. Az ellenséges lények elterjedtek, eddig kizárólag a sötét zugokban lapultak, de ez megváltozott. A helyzet komollyá vált, új ellenség tűnt fel a láthatáron. Egyértelműen mumus lehetett, hiszen a gyerekek ágya alatt és a szekrényekben telepedett meg, de nem fogott rajta semmilyen addig ismert mumusúzó fegyver. Thomasnak teljesen egyedül kellett felvennie a harcot a gyerekkínzó ellen.

– David – szölongatott a bátyám, mire úgy összerezzentem, hogy elejtettem a ceruzát. – Suli van.

Visszatértem a valóságba, amint Chris odaadta a reggeli szendvicsemet. Fintort vágva raktam be a táskámba, a jegyzetimmal együtt. Kedd reggel volt, hét óra környéke. Egy órája felébredtem, annyira folytatni akartam Thomas, a szörnyvadász történetét. Apa újra egy hétre távozott, annyi különbséggel, hogy a hétfőt otthon töltötte.

– Megvárhatlak suli után? – kérdeztem Christől, rettegtem egyedül hazamenni.

– Persze. De legyél pontos!

Chris megigazította ruháját, végignézett rajtam, a konyhán, ami patyolat tiszta volt. Semmilyen lehetőséget nem akart hagyni arra, hogy anyáknak bármilyen kifogása legyen. Azt éreztem, képtelen vagyok felkelni az asztaltól, és elkezdeni a hetet. Kellemetlen görcs állt a gyomromba apa távozásának hírére.

Félórát kellett várnom az udvaron a testvérem érkezésére. Az őszt továbbra is izzasztó maradt, csorgott a hátamon a víz, a táska túlzottan melegítette. Nem akartam hazamenni, inkább sétáltam volna egész nap a városban, amíg össze nem rogy a lábam.

Nagy mennyiségű házi feladatot is hordoztam a táskámban, semmi kedvem sem volt belekezdeni. Unottan rugdostam a port a padon ülve. Az izmaim kellemesen elfáradtak a testnevelés óra után.

Megpillantottam Christ, amint kilépett az iskola kapuján. Egy szőke, virágos rövidnadrágos lány mellett sétált. A testvérem feltűnően sokszor nézett a földre. Az ismeretlen óvatosan rátette a kezét bátyám vállára, rámosolygott, majd integetve elsietett a másik irányba. A bátyám percekig nézett utána, enyhén kivörösödött arccal, aztán engem is észrevett.

– Szia – bólintott felém.

– Ki volt az a lány?

Chris nem nézett a szemembe, mintha a lányt kereste volna a távolban, aki addigra teljesen eltűnt.

– Amy. Ő az egyik új osztálytársam.

Fintort vágtam. Nem foglalkoztam a lányokkal, nem értettem őket. A testvérem tekintete furcsán idegennek hatott, épp ezért oldalba böktem.

– Menjünk már!

Chris szótlánul engedelmeskedett. Nem foglalkozott velem, nem kérdezett a suliról és bugyuta vigyor terült el az arcán. Dühös voltam az elhanyagolás miatt, ezért gondoltam kérdeztek tőle olyat, amitől figyelni fog:

– Te, Chris, milyen az a recskázás?

A bátyám váratlanul megszakította sétája ritmusát. Kikerekedett szemmel nézett rám, homlokáig elpirult.

– Ezt miért kérdezed?

Folytattam tovább a lassú sétát, Chris követett engem. Lefelé néztem az aszfaltra, egy követ rugdostam magam előtt.

– Ma Jeff Miller behozta a nővére, Susan Miller bugyiját tesiórára. Néhány srác fogadott vele, hogy úgyse meri megcsinálni. Susan az osztálytársad.

– Igen, Susan az – mondta Chris, de a hangja távolinak hatott.

– Elkezdtek arról beszélgetni, hogy ki csinálta már. Meg ugratták Jeffet, hogy biztos a nővére bugyijára recskázik.

Forró lett az arcom, reméltem, a meleg tehet róla. Nem akartam Chrisre nézni, de ettől még érdekelt a téma. A pár perces csendből az rántott ki, hogy a testvérem erősen megragadta a karomat. Szégyent éreztem valahol a gyomrom tájékán.

Felnéztem rá, de alig láttam az arcát az erős napsütéstől. Egy fejjel magasabb volt nálam, ezt az előnyét nem régen alapozta meg. Álltunk a járda közepén, szerencse, hogy senki sem volt a közelben.

– Erről otthon egy szót se beszélj! Esküdj meg rá!

Erősen kapkodta a levegőt. Vissza akartam szívni a mondataimat, a fejem tovább vörösödött. Soha többet nem akartam erről beszélni. Végképp nem otthon.

– Kérlek, ebben az egyben hallgass rám! Én vagyok az idősebb.

Megremegett a hangja, nem tudtam, mit tehetnék. A fiúktól hallottak után nem ilyen reakcióra számítottam. Azt gondoltam, jót röhögünk majd rajta. Chris hozzátette:

– Anya nem tűri jól ezt a témát.

Ennyi épp elég volt ahhoz, hogy örökre el akarjam felejteni ezt a beszélgetés. Nem akartam belegondolni, milyen tapasztalatok lehetnek a testvérem háta mögött. Idősebb koromban a terapeutámmal fejtettük meg, hogy a lavina egy része itt kezdődött.

Hazafelé az út további része szótlanul telt. Chris szavait képtelen voltam kiűzni a fejemből. Ahogy a házunkhoz értünk azonnal sajogni kezdett a gyomrom.

A tornácon eltöltött idő rettenetesen hosszúnak tűnt, pedig mindössze pillanatok telhettek el. Chris lassan elcsavarta a kilincs gombját. Fejvesztve akartam menekülni inkább, mint hogy találkozzam anyámmal.

Odabent kellemes illatok szálltak a levegőben, a rádióból vidám zene szólt. Anyánk mosolyogva kukucskált ki a konyhából. Fehér, térd felett érő ruhát viselt, erős kontrasztban a vörös rúzzsal.

– Hát hazaértetek az iskolából! – mondta. – Fél óra múlva kész a vacsora!

Dudorászva visszatért a konyhába, tovább készítette az ételt. A testvéremmel sokatmondó pillantást váltottunk, felindultunk a szobáink felé.

– Fél négykor vacsorázunk? – kérdeztem.

Chris felhúzta a vállát, arca továbbra is nyugodt maradt.

– Örülj neki, hogy csinál valamit! Biztos jó kedve van.

Mégsem örültem, inkább bementem a szobámba. Volt fél óráam, hogy ledobjam a táskámat, és kiheverjem a nap addigi megrázkódtatásait. Amint magamra csukhattam az ajtót, erős megkönnyebbülés öntötte el a testemet. Ledőltem az ágyra ruhástól, ami tiltólistán szerepelt. Percekig néztem a plafont, aztán felkeltem átöltözni.

Nem voltam éhes, a vacsora gondolatától is felfordult a gyomrom. Mindig émelyegtem, amikor anya főzött nekünk. Gabonapelyhet akartam enni, mint mindig apa nélkül.

Persze muszáj volt legyűrni az ételt, anya sokat fáradozott vele.

Asztalhoz ültünk pontosan fél négykor. Amint leértem az emeletről, megterített asztal tárult a szemem elé. Rántott csirke volt édeskrumplival. Egyszerű és finom, ennek ellenére merő görcsben állt a gyomrom. Anya az asztalfőn foglalt helyet, normálisnak tetsző beszélgetést kezdeményezett. Egy üveg bor állt előtte, pontosan olyan színű, mint a szája.

– Milyen volt az iskola, fiúk?

– Jó – mondta Chris. – Este tanulnom kell, mert holnap dolgozatot írunk történelemből, de nem lesz gond.

Eddig tartott a beszélgetés, beült a csend a konyhába, csak odakintről szűrődött be zaj, amint egy nagyobb autó elhaladt az utcán. A villák csattogása fülsiketítő lett, ahogy elcsendese-

dett az utca. A cseresznyés asztalterítőre meredtem, gépiesen rágtam az íztelen rántott húst. Tökéletes szimmetriában helyezkedtek el az élénkpiros gyümölcsparók, többször megszá-moltam, mennyi van belőlük. Igaz, anyánk nem sűrűn csinált meleg ételt, de ha épp az volt, akkor mindig a cseresznyéket számoltam.

A csendet anya vékony hangja törte meg, észrevétlenül ösz-szerándultam.

– Apátok nem mondhatja, hogy nem főzök nektek semmi rendeset.

Chrisre pillantottam, aki megrázta a fejét.

– Nem fogja ezt mondani, egyébként sem maradunk éhen. Nem panaszkodhatunk.

– Bizony nem!

– Nem kell nekünk minden este ilyen főzőcske, teljesen jó nekünk a gabonapehely meg a makaróni, szívesen megcsinál-juk magunknak. Igaz, öcskös?

Rám mosolygott, miközben kedvesen összeborzolta kissé hosszúra nőtt hajamat. Szerettem ezt a mozdulatot, ennek elle-nére eltoltam magamtól a kezét.

Chris arcát erőteljes pofon érte. A csattanás betöltötte az egész konyhát, én a tányérra ejtettem a villát. Kissé nyitott szájjal néztem Chris felé, akinek egy új seb éktelenkedett az arcán anya jegygyűrűje nyomán. Szakadozott szélű, véres vágás volt.

Tekintete idegennek hatott. Arcát nem fordította vissza, ke-zét nem kapta a seb elé. Írisze kiüresedett, a szoba sarkába ré-vedt a tekintete. Pár pillanatig tartott, mégis úgy éreztem, nincs ott. Kifutott a testéből messzire, ahol nem bánthatják a lelkét.

Nemsoká a sebre emelte a kezét, könnybe lábadt szemmel nézett anyánkra.

– Tizenöt évesen nem kéne bőgnöd. Gondolom, játék köz-ben szerezted – mutatott a sebre, majd egy újabb falatot tömött a szájába. A rúzs érintetlen maradt.

Chris bólintott, felkelt az asztaltól, hiába volt tilos távozni.

– Megmosom az arcomat.

– Tedd azt!

Hosszú ideig nem jöttem rá, miért is kapta azt a pofont. Aztán egyszer, huszonévesen eszembe jutottak apa mozdulatai, amelyek kísértetiesen hasonlítottak Chriséhez.

Amint elszabadulhattam az asztaltól, Chris szobája felé vettem az irányt. Nem jött vissza vacsorázni, amitől az addig teniszlabda méretű gyomrom pingponglabdányi lett. Nem bírtam volna elviselni, hogyha aznap még egy verést kap, mert nem ette meg az ételt.

Nyikorogva nyitottam ki a szobája ajtaját, de az üresen kongott. Ágya katonásan megvetve terült el előttem, ismerős illat lengte be a terepet, amely Chrishez tartozott. Halkan lépdeltem végig a furcsa csendben a fürdőszoba irányába.

Ott megtaláltam a bátyámat: a fürdőszoba tükrebe nézett félmeztelenül, elmélyülten, mellkasa szaporán emelkedett fel-le.

– Chris – szólítottam meg halkan.

Nem kaptam választ. Közelebb léptem hozzá, idegennek hatott. Óvatosan megérintettem a vállát, mire összerezzent, és rám pillantott. Tekintetéből düh sugárzott, mintha megzavartam volna valamiben. Pillanatokon belül felfogta a jelenlétemet, az arckifejezése újra ellágyult. Minden a helyére került.

– Megvacsoráztál, David?

Bólintottam, de a fejem tele volt kérdésekkel. Tudtam, hogy megint eltűnt valahová, amitől egyre rosszabbul éreztem magam. Tekintetem a sebre siklott, ami sokkal feltűnőbb volt, mint gondoltam. Anya csak akkor ejtett rajtunk látható sérüléseket, amikor nagyon kijött a sodrából. Chris újra a tükörbe pillantott.

– Nem szép, de nem is fáj.

A földre szegeztem a tekintetemet, elnéztem a sárgás csempeket, majd kibukott belőlem a kérdés.

– Hogy csinálod?

– Micsodát?

– Tudod. Azt!

Felemeltem a fejemet, majd határozottan Chris zöld szemébe néztem. Pillanatokig bámultuk egymást, bátyám visszakozott a válaszádtól.

– Nem tudom.

A szívem kalapálni kezdett, a sírás fojtogatott, nem értettem semmit.

– Meg kell, hogy taníts rá!

– Nem tudlak megtanítani rá, David! Nem tudom, hogy csinálom. Tényleg nem!

A szemem megtelt könnyel, belerúgtam a fonott szennyeskosárba, kirohantam a fürdőből. Chris azonnal a nyomomba eredet, óvatosan megfogta a karomat, majd leültetett az ágyra.

– Veled akarok menni, amikor elmész! Nem akarok itt maradni egyedül!

– Nem vagy egyedül. Nem megyek sehová.

– Dehogynem mész! Te mondtad, hogy el tudod hagyni a testedet.

Chris elmosolyodott, megrázta a fejét.

– Te is nagyon jól tudod, hogy ez butaság. Ez nem létezik a valóságban. Itt maradok veled, ne aggódj!

– Mindig?

Bólintott, majd magához húzott. A nagy sírásgombóc a torokban maradt. Értelmetlenné vált a világ, mivel tudtam, hogy nem mond igazat. Innentől kezdve az életem abból állt, hogy folyamatosan kerestem azt a képességet, amelyet Chris birtokolt.

Később megtaláltam a drogok világában.